

arve Thronen; men, ligesom hans Gemalinde i Cæsionsacten har skrevet, at Prinds Christian og hans Æt skal erkjende, at Thronen er kommen til ham og dem igjennem hende, saaledes skal ogsaa Prinds Christian erkjende, at, selv om Renunciationen forelaa, kunde han dog ikke komme til den danske Throne, uden igjennem H. S. Majestæts Overeenskomst med det danske Folks Repræsentation (Hør!). Dette er en meget vigtig Betragtning, som jeg skal tillade mig at stille mod den, der er fremsat af den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg Amts 4. Valgr. (Madvig). Den ærede Rigsdagsmand meente, at det var mere værdigt for Danmark, naar Danmark igjennem Kongelovens Arvesølge arvedes af Prinds Christian og hans Æt, end naar det, som han udtrykte sig, overdroges ham af de udenlandske Magter, og kun Samtykket beholdtes herfra, men dette er, saavidt jeg skjønner, at stille Forholdet skævt. For det Første har jeg ubivilet, hvorledes jeg ikke kan erkjende, at Prinds Christian kan siges at arve efter den danske Arvelov, og dernæst have ikke de udenlandske Magter, men derimod Danmarks Konge tilbudt Prinds Christian Thronen. — Kongen har taget Initiativet og stillet en ham og Folket hvar Prinds som Candidat til Thronfølgevalget, i det Haab at faae den danske Rigsdags Samtykke dertil (Hør!). Saaledes er Forholdet. — Danmark lider altsaa ikke Noget i sin Værdighed ved den Maade, hvorpaa Sagen ordnes, og Prinds Christian kommer os hverken fjernere eller nærmere, hvad enten han faaer Riget paa den ene eller paa den anden Maade. Ja, jeg vil endogsaa gaae videre, jeg vil ikke prise et Valgriges Fortrinlighed i Almindelighed, men jeg vil sige, i et givet Tilfælde sætter jeg mere Pris paa, at Kongen vælges igjennem Folket, end paa, at han arver Riget; thi jeg troer, at Den, der i et givet Tilfælde som her vælges af Folkerepræsentatio-

nen, staaer Folket nærmere end Den, som arver Kronen ved sin Fødsel (Hør! Bravo!).

Sluttelig skal jeg endnu tillade mig nogle Bemærkninger, deels med Hensyn til de her saaldne Ytringer om den Nødvendighed, som er for os til at antage det kongelige Budskab, og deels i Anledning af de indtrængende Opfordringer, der ere gjorte til Rigsdagsmændene om at give deres Stemme ene og alene efter deres Overbeviisning, og uden at skrækkes tilbage for nogen anden end i alt Fald den yderste Nødvendighed. Om hvad der skal forstaaes ved denne sidste, have vi idag hørt ytre, at den først kan siges at være tilstede, naar Sværdet hænger over vore Hoveder, naar Fienden har erobret vort Land. Nei, mine Herrer! det er ikke den Nødvendighed, hvorfor vi skulle skrækkes tilbage. Den troer jeg ikke, at Noget behøver enten at vente eller befrygte; men der er en ganske anden Nødvendighed tilstede, der er en Nødvendighed . . . (Afbrydelse) Jeg veed ikke, om den ærede Rigsdagsmand, der afbrød mig, ønsker Ordet for mig, ellers vil jeg nok have Lov til at tale ud (Formanden ringer). Jeg mener altsaa, at den Nødvendighed, der er tilstede for enhver Rigsdagsmand, som skal afgive sin Stemme i denne Sag, bestaaer deri, at han maa overveie, om der er størst Fare, enten ved at nægte Sanction til det kongelige Budskab eller ved at antage det (Hør!). Min Mening er det, at der aldeles ikke er nogen Fare ved at antage det; thi af mit Yttrere vil Enhver see, at jeg anseer det kongelige Budskab for nyttigt og gavnligt for Landet. Men hvad Fare kan der være ved at forkaste det? Det er det, som Enhver nødvendigviis maa stille sig klart for. Jeg troer da ikke, at det i saa Henseende er værdt at opholde sig ved, hvorledes Ministeriet herefter vil stille sig eller Deslige, og ved den vanskelige Stilling, hvori baade Rigsdagen og Ministeriet og Folket kan komme i den Anledning.